

Arrest

nr. 130 815 van 3 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Marajatan in de provincie 'Pakistan Controlled Kasjmir' ("PcK"). In 1999 zou u uw tweede huis hebben verhuurd aan leden van de "JKLF". Er woonden ook nog andere personen in dat huis. Een zekere N.(...), een gehandicapt persoon, zou afkomstig geweest zijn uit het Indische deel van Kasjmir. In januari 2004 zou N.(...) gevraagd hebben of dat u hem kon helpen om naar het Indische deel van Kasjmir te gaan om familie te bezoeken. U stelde dat u daar de financiële middelen niet voor had. In maart 2004 zou u opgepakt zijn door de "ISI". De "ISI" verdacht u ervan samen te werken met N.(...).

N.(...) zou een Indische spion zijn. Na twintig dagen zou u vrijgelaten zijn onder de voorwaarde dat u uw huis niet meer verhuurde en het huis leegmaakte. U zou ook geen contact meer mogen hebben met de "JKLF". U zou nog deel hebben genomen aan een 'long march' in mei 2005. Er zou een klacht tegen u ingediend zijn door de 'ISI'. Daarnaast zou de religieuze organisatie 'Hizbul Muhajahiddin' u gevraagd hebben om voor hen te werken. In mei 2005 zou er een bom ontploft zijn in een legerschool. Het leger zou twee personen gearresteerd hebben. Deze personen zouden ook uw naam hebben genoemd. U zou uw dorp verlaten hebben. U zou naar Lahore gegaan zijn. U zou in 2007 naar Karachi gegaan zijn waar u anderhalf jaar zou verbleven hebben. In december 2008 zou u Pakistan hebben verlaten. Over land zou u naar Griekenland gereisd zijn. In juli 2010 zou u Griekenland verlaten hebben. Per schip zou u gereisd hebben naar een voor u onbekend land. Over land zou u naar België gekomen zijn. U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 27 juli 2010. De Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") ging op 22 september 2010 over tot een beslissing weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. U vroeg een tweede keer asiel aan op 24 juli 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, een originele brief van uw advocaat, een originele "FIR", een origineel arrestatiebevel, een originele brief van "JKLF" België en een origineel certificaat dat u hebt gewerkt in Kasjmir.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel 'origineel bewijs' kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of over kan beschikken voor te leggen. U legde echter enkel een kopie neer van uw identiteitskaart (zie document 1, groene map). U stelde dat uw origineel paspoort en identiteitskaart werden afgenomen door de smokkelaar. Dit is een blote bewering die u niet kunt staven. U beweerde dat u verder niet over een identiteitsdocument beschikte (zie gehoorverslag CGVS 3 p.6). Dit strookt niet met de werkelijkheid (zie verder). Immers zou u wel over een Nicop hebben beschikt (zie document 2, blauwe map). U legde dit document niet neer, wat de oprechtheid van uw asielaanvraag al ondermijnt.

Uit uw verklaringen voor het CGVS dient voorts afgeleid te worden dat u tot **december 2008** steeds in Pakistan zou hebben gewoond. U zou wel uw dorp in 2005 hebben verlaten om naar Lahore te gaan. Vervolgens zou u naar Karachi gegaan zijn waar u anderhalf jaar verbleef (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6). Bij de 'Dienst Vreemdelingenzaken' gaf u echter aan dat u Pakistan pas zou verlaten hebben in **februari/maart 2009** (zie verklaring "DVZ" punt 35). Echter, uit opzoekingen verricht tijdens het gehoor op 14 mei 2014 op de website van de 'National Database and Registration Authority'-een instelling van de Pakistaanse overheid belast met het registreren van de Pakistaanse burgers en uitgifte van verschillende identiteitsdocumenten - aan de hand van het kaartnummer vermeld op de door u neergelegde kopie van uw identiteitskaart, blijkt dat u in maart 2007 in Athene een 'National Identity Card for Overseas Pakistanis' (hierna Nicop) hebt aangevraagd en dat deze de volgende maand nog aan u werd uitgereikt (zie document 2, blauwe map). Hieruit dient afgeleid te worden dat u reeds in **maart 2007** in Griekenland verbleef, en niet in Pakistan zoals uit uw verklaringen voor het CGVS dient opgemaakt te worden. Immers verklaarde u dat u Pakistan pas verliet in december 2008 om naar Griekenland te gaan (zie gehoorverslag CGVS 3 p.6). U hiermee geconfronteerd, gaf u aan dat u er niets van afwist, mogelijks zou de smokkelaar of de 'ISI' dit hebben aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS 3 p.7). Dit kan niet overtuigen: immers welk belang zouden de smokkelaar of de 'ISI' erbij hebben om reeds in 2007 een Nicop voor u aan te vragen in Griekenland. De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd over uw verblijfplaatsen de laatste jaren voor uw vermeende vertrek uit Pakistan én bovendien hebt verzwegen dat u een Nicop hebt of hebt gehad, doet ernstige twijfels rijzen aangaande de oprechtheid van uw verklaringen. Niet enkel betekent dit een belangrijke inbreuk op de medewerkingsplicht die op de schouders van elke asielzoeker rust - dewelke onder andere omvat dat de asielzoeker correcte gegevens dient te verschaffen over onder andere zijn verblijfplaatsen voor de asielaanvraag-, ook wordt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate aangetast door uw bedrieglijke verklaringen.

Daarenboven rijzen hierdoor ook ernstige twijfels omtrent uw asielrelaas zelf. Uw juridische documenten werden ter authenticatie voorgelegd aan een vertrouwensadvocaat in Pakistan (zie document 3 en 4, groene map). **Uit onderzoek van deze vertrouwensadvocaat blijkt dat dit document overduidelijk niet authentiek is.** De informatie waarop het CGVS hiervoor baseert, bevindt zich in het administratieve dossier (zie document 1, blauwe map). U probeerde dan ook bewust de Belgische asielinstanties te misleiden door deze juridische documenten voor te leggen. U werd hiermee

door het CGVS geconfronteerd maar u gaf hier geen verklaring voor (zie gehoorverslag CGVS 3 p.7). Daar u met deze documenten uw vrees voor vervolging probeert aan te tonen, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees. Gezien u een vals document voorlegt over de kernelementen van uw asielrelaas, kan er dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen. Ook de authenticiteit van de brief van uw advocaat die uw vrees diende te ondersteunen, mag dan ook betwijfeld worden (zie document 2, groene map). Immers blijkt ook uit andere informatie waarover het CGVS beschikt dat het in Pakistan niet moeilijk is om valse of vervalste documenten al dan niet via corruptie te verkrijgen (zie document 4, blauwe map).

Wat uw beweerd politiek profiel voor de "JKLF" betreft dient opgemerkt te worden dat u zelf aangeeft dat u geen lid was van de "JKLF" maar slechts sympathie vertoonde voor deze partij (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3). U zou enkel een beetje geholpen hebben bij bijeenkomsten (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3). U gaf ook aan dat u niet veel contact had met de "JKLF" in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4). Pas tijdens het derde gehoor bij het CGVS gaf u aan dat u lid zou geweest zijn in 2000 van de partij (zie gehoorverslag CGVS 3 p.2). Echter legde u geen partijlidkaart neer, noch foto's of andere documenten van uw beweerd activiteiten voor de partij. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw voorgehouden politiek profiel. Hierbij dient opgemerkt te worden u ook aangaf betrokken te zijn bij JKLF Belgium (zie gehoorverslag CGVS 3 p.3). Echter weet u niet over hoeveel leden deze groepering bestaat (zie gehoorverslag CGVS 3 p.4). U kon ook niet aangeven wie de voorzitter is van deze organisatie (zie gehoorverslag CGVS 3 p.4). U zou deelgenomen hebben aan betogingen maar u legde daar niets van voor. U kan zelf niet aangeven of de Pakistaanse overheid weet heeft van uw betrokkenheid bij de "JKLF" in België (zie gehoorverslag CGVS 3 p.4). U legde enkel een certificaat neer van de "JKLF Belgium" (zie document 5, groene map). Dit kan ook geenszins overtuigen. U kent enkel een persoon genaamd M.(...) maar u kent verder geen familienaam, noch kon u doorleefd over hem vertellen (zie gehoorverslag CGVS 3 p.3). Nochtans heeft deze persoon uw brief ondertekend. Deze brief werd op uw aanvraag gemaakt maar u kon ook niet vertellen hoe deze organisatie in Pakistan verifieerde of u wel degelijk lid was van "JKLF" of niet (zie gehoorverslag CGVS 3 p.4 en p.5). Het CGVS hecht dan ook geen enkel geloof aan uw verklaringen en documenten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Pakistan Controlled Kashmir ("PcK") te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in "PcK" relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2013 vonden er in geheel "PcK" zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden

te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de regio "Pck" actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het certificaat kan aanvaard worden aangezien hier niet betwist wordt dat u afkomstig bent uit "Pck" (zie document 6, groene map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht op bijstand door een advocaat en van artikel 19 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers raadsman werd voor aanvang van het laatste gehoor niet in kennis gesteld van het gebruik van de Engelse taal voor het gehoor. Hierdoor wordt verzoeker geschonden in zijn recht op bijstand door een advocaat. Immers, voor de taal van het onderzoek werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet de Nederlandse taal gekozen. Van verzoekers raadsman kan niet verwacht worden dat hij de Engelse taal machtig is en de Engelse taal is geen officiële taal op Belgisch grondgebied.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17, § 1 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Door het gebruik van de Engelse taal is er geen enkele waarborg dat de notities van de dossierbehandelaar een getrouwe weergave zijn van verzoekers verklaringen. Er is immers geen enkele verplichting of waarborg van perfecte tweetaligheid in hoofde van de dossierbehandelaar.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsverplichting van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekers verklaringen zijn mogelijk, geloofwaardig, volledig, eerlijk en van aard om de toekenning van de asielstatus te rechtvaardigen. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsverplichting van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991. Uit de informatie aangebracht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat er op zeer frequente basis burgerslachtoffers vallen in de regio vanwaar verzoeker afkomstig is. Bovendien stelt verzoeker dat de spanningen in de grensregio tussen India en Pakistan nog zullen stijgen na de verkiezingen in India.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een artikel van "War on the Rocks" en een artikel van het Peace & Collaborative Development Network.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet

vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker voert een schending aan van artikel 19 en artikel 17, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende de regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij is de mening toegedaan dat zijn recht op bijstand door een advocaat werd geschonden doordat het gehoor, zonder voorafgaande mededeling aan verzoeker noch zijn raadsman, geheel in het Engels verliep. Immers, voor de taal van het onderzoek werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet de Nederlandse taal gekozen. Hij vervolgt dat van zijn raadsman niet kan verwacht worden dat hij de Engelse taal machtig is en dat hij binnen de Nederlandstalige asielprocedure tijdens het gehoor de belangen van zijn cliënt in de Engelse taal behartigt. Bovendien stelt verzoeker dat er geen enkele waarborg is dat de notities van de dossierbehandelaar een getrouwe weergave zijn van de verklaringen van verzoeker aangezien er geen enkele waarborg is dat de dossierbehandelaar het Engels voldoende machtig is.

De Raad stelt vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uit gaat dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Zijn verklaringen opgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de verschillende gehoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verbiedt diegene die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van het Commissariaat-generaal hebben gehanteerd, blijkt dat verzoeker zijn verklaringen kon afleggen en dat zijn advocaat niet gehinderd werd om het interview in het Engels te volgen, desnoods tussen te komen of te corrigeren. Verzoeker noch zijn raadsman, die hem bijstond tijdens het gehoor, hebben tijdens het gehoor enig gewag gemaakt van vertaalproblemen bij de vertaling van het Engels naar het Nederlands door de interviewer.

Nergens uit het gehoorverslag, behalve op het einde van het gehoor, blijkt dat verzoekers raadsman een opmerking heeft gemaakt omtrent het gebruik van het Engels.

Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoekers raadsman op het einde van het gehoor op 23 augustus 2013 slechts het volgende stelde: "(...) Ik zei dat er een tolk Engels is. Ik denk dat het aangewezen is dat er ook een tolk Engels-Nederlands is. Er is een artikel in het KB van 11 juli 2003 dat zegt dat de asielzoeker recht heeft op bijstand van een advocaat. Ik spreek geen Engels. Dat is ook geen landstaal." en op het einde van het gehoor op 14 mei 2014 het volgende stelde: "Ik merk dat er drie gehoren zijn geweest, de vorige twee gehoren. Waren die in het Engels. Ik wil nog opmerkingen. 1.

Recht op bijstand met een advocaat en die is Nederlandstalig en voor mij bestaat geen verplichting dat ik het Engels zou machtig zijn. Ik spreek dat onvoldoende, hij heeft het recht op bijstand, en hoe kan ik dan zijn bijstand verlenen. 2. De getrouwe weergave van zijn verklaringen. Ook voor u is er geen garantie dat u de Engelse taal voldoende beheerst om dat om te zetten naar het Nederlands. Er is geen garantie dat het een getrouwe weergave is gezien geen voorwaarde om het Engels machtig te zijn. Ik geloof in de goede wil van het CGVS maar daartussen kan een discrepantie bestaan.”

Hieruit blijkt geenszins dat verzoekers raadsman de verklaringen in het Engels niet verstond. Indien verzoekers raadsman daadwerkelijk problemen ondervond met de Engelse taal op het ogenblik dat hij het gehoor begon te volgen en van oordeel was dat hij dienvolgens zijn cliënt niet naar behoren kon bijstaan, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers raadsman onmiddellijk deze problemen zou melden, hetgeen *in casu* niet is gebeurd. De Raad stelt vast dat verzoekers raadsman door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen klaarblijkelijk niet gehinderd werd om het interview in het Engels te volgen, desnoods tussen te komen of te corrigeren. De schending van het recht op bijstand door een advocaat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan in deze niet worden aangenomen. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoekers raadsman in het licht van onderhavige procedure ten gronde, Engelstalige documenten aan het verzoekschrift toevoegt en deze in het verzoekschrift kort samenvat. Voor zover al zou worden geopperd dat verzoekers raadsman de Engelse taal niet machtig zou zijn, dient te worden opgemerkt dat dit in strijd is met de vaststellingen uit het rechtsplegingsdossier. Ook het verzoekschrift geeft niet aan dat de feiten zoals weergegeven in het gehoorverslag, inaccuraat zijn; verzoeker duidt op geen enkele wijze aan op welk punt zijn verklaringen op een foutieve wijze zouden zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door zich louter af te vragen of de notities van de dossierbehandelaar wel een getrouwe weergave zijn van zijn verklaringen, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

2.6. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst legt verzoeker immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde Pakistan te hebben verlaten in februari of maart 2009 om in juni 2009 in Griekenland toe te komen (stuk 20, verklaring, vraag 35). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij in december 2008 reeds vertrok en in maart 2009 in Griekenland aankwam (stuk 5, gehoorverslag, p. 6; stuk 8, gehoorverslag, p. 2; stuk 15, gehoorverslag, p. 6). Echter, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker in maart 2007 een ‘*National Identity Card for Overseas Pakistanis*’ (hierna Nicop) heeft aangevraagd in Athene. In dit opzicht stelt de Raad ook vast dat verzoeker, die geen enkel origineel identiteitsbewijs kon neerleggen, verklaarde dat zijn paspoort en identiteitskaart door de smokkelaar werden afgenomen en stelde voor het overige geen identiteitsbewijs te bezitten (stuk 15, gehoorverslag, p. 6). Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker in april 2007 de aangevraagde Nicop ook effectief verkreeg. Gevraagd of verzoeker een Nicop bezit, antwoordt hij bovendien ontkennend (stuk 15, gehoorverslag, p. 7). Geconfronteerd met de informatie in het administratief dossier stelt verzoeker slechts dat de smokkelaar of de ISI dit misschien hebben aangevraagd (stuk 15, gehoorverslag, p. 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift volhardt in deze verklaringen, stelt de Raad vast dat dit geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent verzoekers vertrekdatum uit Pakistan verklaart. Bovendien ziet de Raad niet in waarom de smokkelaar of de ISI een Nicop zou aanvragen op naam van verzoeker in Griekenland. Waar verzoeker verder stelt dat de plaats waar hij verbleven heeft in de periode tussen 2007 en 2009 irrelevant is in het kader van zijn asielrelaas, stelt de Raad vast dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas (RvS van 10 oktober 2006, nr. 163.364). Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel het Commissariaat-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn

werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij geen gewag heeft gemaakt van problemen in de periode dat hij in 2007 in Karachi verbleef, stelt de Raad vast dat dit strijdig is met de verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De ISI zou volgens verzoekers verklaringen immers ook ontdekt hebben dat hij in 2007 in Karachi verbleef en er zou een zware klacht tegen hem zijn ingediend, waardoor hij uiteindelijk besloot Pakistan te verlaten (stuk 5, gehoorverslag, p. 3; stuk 8, gehoorverslag, p. 4). Bovendien zouden mensen, van wie verzoeker denkt dat het leden van de ISI waren, getracht hebben om in zijn appartement in Karachi in te breken (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). De vaststelling dat verzoeker geen duidelijk beeld geeft over zijn verblijfplaats in deze periode, doet bijgevolg wel degelijk ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas volledig ondermijnd door de vaststelling dat de door hem neergelegde juridische documenten, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan een vertrouwensadvocaat in Pakistan werden voorgelegd, niet authentiek zijn. Deze stelde vast dat het nummer van de door verzoeker neergelegde FIR niet strookt met de datum die erop vermeld staat. Op de datum die op de door verzoeker neergelegde FIR vermeld staat, werd tevens geen enkele FIR uitgevaardigd. Bovendien handelt die authentieke FIR met dit nummer omtrent het afkappen van bomen in het grensgebied, en heeft deze aldus geenszins uitstaan met verzoekers asielrelaas. Bijgevolg is ook het arrestatiebevel uitgevaardigd op basis van deze FIR niet authentiek. Daarnaast werd door de rechtbank in Pakistan bevestigd dat het arrestatiebevel vals is. De vaststelling dat verzoeker valse documenten neerlegt om kernaspecten van zijn asielrelaas te bewijzen, maakt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift betwist dat de documenten vals zouden zijn en stelt dat de conclusie van de vertrouwensadvocaat niet toelaat met zekerheid te stellen dat de bijgebrachte stukken vals zouden zijn, stelt de Raad vast dat uit de bevindingen van de vertrouwensadvocaat wel degelijk kan worden besloten dat de documenten niet authentiek zijn. Het nummer en de datum van de door verzoeker neergelegde FIR komen immers geenszins overeen met de werkelijkheid en de echtheid van het arrestatiebevel werd door de Pakistaanse rechtbank ontkend.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers politiek profiel als lid van de JKLF gelet op verzoekers verklaringen. Zo verklaarde verzoeker, gevraagd of hij lid was van de JKLF, dat hij vroeger geen lid was, maar nadat hij zijn huis aan hen verhuurde meer contact had met deze mensen. Verzoeker zou sympathie gehad hebben voor de organisatie en hun strijd en omschrijft zichzelf als een 'kleine medewerker' (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Verzoeker weet echter niet wie aan het hoofd staat van de JKLF in Pakistaans Kashmir en stelt dat hij niet veel contact had met de JKLF omdat hij slechts een kleine medewerker was en zijn huis aan hen verhuurde (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Tijdens het derde gehoor stelt verzoeker wel expliciet lid te zijn van de JKLF, maar omschrijft hij zichzelf opnieuw slechts als een "kleine werker" (stuk 15, gehoorverslag, p. 2). Bovendien legt verzoeker geen enkel document neer om zijn lidmaatschap van de JKLF in Pakistan te staven. Verder stelt verzoeker betrokken te zijn bij JKLF Belgium, maar blijkt hij bijzonder onwetend omtrent de groepering. Zo weet hij niet hoeveel leden JKLF Belgium telt en weet hij niet wie de voorzitter van deze organisatie is (stuk 15, gehoorverslag, p. 4). Evenmin weet verzoeker of de Pakistaanse overheid weet heeft van zijn betrokkenheid bij JKLF Belgium (stuk 15, gehoorverslag, p. 4). Nochtans zou verzoeker een certificaat gekregen hebben nadat zijn betrokkenheid bij de JKLF gecontroleerd werd. Echter, verzoeker kan geenszins verklaren hoe zijn betrokkenheid sinds 2000 dan gecontroleerd werd en stelt slechts dat JKLF Belgium het zullen gevraagd hebben omdat ze hem anders geen certificaat gegeven zouden hebben (stuk 15, gehoorverslag, p. 4, 5). Bovendien weet verzoeker over M., die het certificaat heeft uitgereikt, niet meer te vertellen dan dat hij betrokken is bij JKLF Belgium (stuk 15, gehoorverslag, p. 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het al dan niet effectief lid zijn van JKLF niet bepalend is voor zijn asielrelaas, aangezien het gaat om het feit of de ISI verzoeker er redelijkerwijze kon van verdenken banden te hebben met de JKLF, stelt de Raad dat, wat er ook van zij, hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

2.7. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde Pakistan controlled Kashmir, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan*" "*Actuele Veiligheidssituatie*" van 18 februari 2014) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Met betrekking tot het door Pakistan gecontroleerde territorium van Kashmir, dat bestaat uit Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat er in 2013 een zestal aanslagen plaatsvonden en 68 schendingen van het staakt-het-vuren aan de Pakistaans-Indiase grens. In mei 2013 werd de voorzitter van de onafhankelijkheidsbeweging APNA vermoord, hetgeen leidde tot demonstraties in verschillende steden in Azad Kashmir. De betogers wezen het leger en de militaire inlichtingendienst ISI met de vinger. Op basis van deze informatie stelt de Raad vast dat niet kan gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld in Pakistan controlled Kashmir.

Hieruit blijkt dat het geweld in Pakistan controlled Kashmir niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde artikelen van "War on the Rocks" en het Peace & Collaborative Development Network bespreken de veiligheidssituatie in Pakistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in Pakistan controlled Kashmir een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat deze artikelen aantonen dat de spanningen in de grensregio tussen India en Pakistan zullen stijgen, meent de Raad dat dit er nog niet op wijst dat er thans in Pakistan controlled Kashmir een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF